

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

Τιμάται γρ. ἀργ. 2.

Τιμάται γρ. ἀργ. 2.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΓΙΦΡΑΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, 3 Νοεμβρίου 1891.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

‘Η ένθρόνισις τοῦ νέου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.—‘Ο νέος οἰκουμενικὸς πατριάρχης Νεόφυτος ὁ[!]Η’ (μετ’ εἰκόνος).—‘Η ἀνάρρωσις τοῦ πρώτου μετὰ τὴν ἀλωδίν οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.—Ποικίλα.—Δημοδιογραφικαὶ ἀναμνήσεις.—Δημήτριος Κόκκος (Σκιαγραφία).—‘Η Δευτερότοκος (διηγημα).

Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ.

Προχθὲς μεταβάντος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἴδιαιτέρου διαγγελῶς τῆς Α. Τψηλόττης τοῦ Μεγάλου Βεζύρου καὶ ἀναγγειλαντος ἐκ μέρους αὐτοῦ δι τῆς Α. Α. Μεγαλειότης ὁ Σουλτάνος πύδοκην δῆπος τῆς ἐπαύριον σαββάτου, τῇ 7η δὲ ὥρᾳ τουρκιστί, δεκτῇ ἐν ἐπισήμῳ ἀκροάσει τὴν Α. Θ. Παναγιώπιτα τὸν νέον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Νεόφυτον τὸν Η’, συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ τέως προτοπρητοῦ Σεβ. ἀγ. Βελεγράδων κ. Δωροθέου, ἐνδὸς τῶν πρεδβυτάτων ἀρχιερέων καὶ τοῦ Μεγάλου Λογοθέου, χθὲς ἐγένετο ἡ πρώτη ἐπίσημος παρουσία καὶ μετ’ αὐτὴν ἡ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἐνθρόνισις. Τὰ τῆς δόλης τελετῆς ἔχουσι λεπτομερῶς ὅδε:

‘Απὸ τῶν Πατριαρχείων εἰς τὰ ‘Ανάκτορα.

Ικανὸν πρὸ τῆς βης ὥρας ἀνακτορικαὶ ἄμαξαι, ἀποσταλεῖσθαι, παρέμενον πρὸ τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ πρὸς παραλαβὴν τῆς Α. Παναγιώτης καὶ τῆς συνοδείας οὐτῆς. Ἡν πᾶν βη ὥρα, δῆτα ἡ Α. Παναγιώτης καὶ ἡ συνοδεία αὐτῆς ἐπέδησαν τῶν ἀμάξων, ἡ δὲ δῆλη συνοδεία ἔχωρησε τότε κατὰ τὴν ἔξης τάξιν :

Κλητῆρες ἔφιπποι, ὁ πριμικήριος ἐν μέσῳ δύο εὐταξιῶν, ιερεῖς ἔφιπποι, αὐλικὴ ἄμαξα, φέρουσα τὴν Α. Θ. Π. ἔχουσαν ἀπεναντί Αὐτῆς τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν Ἀρχοντα Μέγαν Λογοθέτην μετὰ τῆς Α. Ἐξοχότητος τοῦ εἰσηγητοῦ τῶν ἀνακτόρων (Τεθριφατζή), διάκονοι ἔφιπποι. οἱ ἐν τῷ δημοσιευθέντι πᾶν ἐν τῷ χθεινῷ «Νεολόγῳ» προιγράμματι ἀναφερόμενοι, καὶ μετ’ αὐτοὺς ἐτέρα αὐλικὴ ἄμαξα, ἡς ἐπέδαινον αἱ Α. Σ. οἱ τέως προτοπρητής Βελεγράδων Δωροθέος, ὁ ἀγιος Βερροίας Προκόπιος καὶ ὁ ἀρχων Καπού Κεχαγιᾶς Ἀντώνιος ἐφέντης Οικιάδης. Τῆς συνοδείας ταύτης ἀπετέλει μέλος καὶ ὁ ἐκ τῶν τελεταρχῶν κ. Γ. Λεμονίδης, ἡ δῆλη δὲ συνοδεία, ἐν τοιαύτῃ τάξει χωρούσσα ἀφίκετο περὶ τὴν 7ην ὥραν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Γιλδίζ.

Ἐν τοῖς ἀνακτόροις παρέστη πρὸ τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμ. Πατριάρχης, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν δύο ἀρχιερέων, τοῦ Σεβ. ἀγίου Βελεγράδων κ. Δωροθέου, τέως τοποτρητοῦ, καὶ τοῦ ἀγ. Βερροίας κ. Προκοπίου καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος Μ. Λογοθέτου. Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ὁ Σουλτάνος παρ’ ὃ ζήτατο ὁ Μ. τελετάρχης τῶν ἀνακτόρων Ἐξ. Μουνήρ πασδᾶς, ὑπεδέξατο τὴν Α. Θ. Π. δρθιος. Ἡ Α. Θ. Π. δὲ ὁ οἰκουμ. πατριάρχης προσκλινάμενος ἐποιῆσατο τὴν ἐπομένην προσφώνησιν.

Μεγαλειότατε,

‘Ανακτορικὴ εὔμενείᾳ τῆς Υμετέρας φιλολάσου Μεγαλειότητος καὶ κανονικῆς ψύφιφ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἐμπιστευθείσης τῷ ταπεινῷ Αὐτῆς εὐχέτη τῆς πνευματικῆς διοικήσεως τοῦ πιστοῦ καὶ ἀφωσιωμένου Αὐτῆς ἔθνους τῶν Ρωμαίων, λαμβάνω τὴν ὑψίστην τιμὴν τοῦ νὰ ἐμφανισθῶ, Τψηλῆ βασιλικῆ Αὐτῆς ἐπινεύσει, ἐνώπιον τοῦ Ὅμους τῆς Υμετέρας Θεοφρουρότου Κορυφῆς.

Καθυποβάλλων δὲ πρὸ τοῦ ἐνδόξου Αὐτοκρατορικοῦ Αὐτῆς θρόνου τὴν βαθεῖάν μου ἀφοσίωσιν καὶ εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ Τψηλῆ ταύτη τιμῆ καὶ ἐμπιστοσύνη καὶ ἔξαιτούμενος τὴν κραταιὰν Αὐτῆς προστασίαν ὅπως, συνῳδὰ τῇ φιλολάφ Αὐτῆς ἐπιθυμίᾳ, δυνηθῶ νὰ ἐκπληρώσω ἐπιτυχῶς τὰ ἀνατεθέντα τῇ ἐμῇ ἀσθενείᾳ σοβαρὰ τῆς Πατριαρχείας καθήκοντα, δέομαι ταπεινῶς καὶ ὀλοψύχως τοῦ ἀγαθοτάτου Θεοῦ, ἵνα περισκέπη καὶ διατηρή ἀκράδαντον ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου αὐτοκρατορικοῦ θρόνου τῶν Ὁσμανιδῶν τὴν Υμετέραν Αὐτοκρατορικὴν Μεγαλειότητα τὸν λαοφιλῆ ἡμῶν Αὐθέντην καὶ Ἀνακτα, κατευθύνων τὰς ἀγαθὰς πατρικὰς Αὐτοῦ Βουλᾶς εἰς πᾶν ἀγαθὸν καὶ σωτήριον. Γένοιτο.

Πρὸς ταῦτα, μεθερμηνεύθεντα ὑπὸ τοῦ Μ. Λογοθέτου, ἡ Α. Α. Μ. ἀντεφώνησεν, ἐκδηλώσασα τὴν Τψηλῆν Αὐτῆς εὐαρέσκειαν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ οἰκουμ. πατριάρχου, οὗτινος ἡ ἀφοσίωσις, ἀπίστις καὶ ἡ δεδοκιμασμένη ικανότης εἰσὶν πᾶν ἐκ τῶν προτέρων γνωσταὶ τῇ κυβερνήσει Αὐτῆς. Ἡ Α. Α. Μ. ἐτεκμηρίωσε τὰς μεγαθύμους Αὐτῆς προθέσεις ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ τῆς ποσιχίας τῶν πιστῶν Αὐτῆς ὑπηκόων, διεβεβαιώσατο περὶ τῆς εὐμενοῦς ἀποδοχῆς τῶν μετ’ εἰλικρινείας ὑποβαλλομένων νομίμων ἀξιώσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ περὶ τῆς χορηγηθομένης προστασίας καὶ ἀντιλήψεως πρὸς πρεμοντῶν τῶν ἐμπειστευμένων εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ὑποθέσεων, ἐπανέλαβε τὸν πρὸς τὸ ἀτομον αὐτοῦ ιδιάζουσαν αὐτοκρατορικὴν εὐνοίαν καὶ ἐξέφρασε τὴν Τψηλῆν Αὐτῆς θέλησιν, ὅπως ἐπανίδῃ Αὐτὴν προσεχῶς. Ἀκολούθως στραφεῖσα ἰδιᾳ πρὸς ἔνα έκαστον τῶν

συμπαρισταμένων, πύδοκησεν ἵνα ἐπιδαψιλεύσῃ αὐτοῖς τὰς βασιλικὰς Αὔτης χάριτας.

Μετὰ ταῦτα ἡ Α. Μ. διαφόρους ἀπευθύνασα εὐμενεῖς λόγους πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιόττη πρὸς τὸν τέως τοποτηροτὴν, εἰς δὲ ἔξερδασε τὴν ὑψηλὴν Αὔτοῦ εὐαρέσκειαν ἐπὶ τῇ ἀρίστῃ ἐκπληρώσει τοῦ ἀνατεθέντος αὐτῷ ἔργου, ἔδωκεν ἴδιᾳ χειρὶ τὴν μεγάλην ταῖς τοῦ παραστῆματος Μετζητὶ εἰς τὴν Α. Θ. Π., ἐδόθησαν δὲ καὶ εἰς τὰς ΑΑ. ΣΣ. εἰς μὲν τὸν τέως τοποτηροτὴν τὸ παράσημον Ὀσμανιέ δευτέρας τάξεως, εἰς δὲ τὸν ἄγιον Βεργοῖας τὸ αὐτὸν τρίτης τάξεως καὶ εἰς τὸν ἄρχοντα Μ. Δογοθέτην τὸ παράσημον Ἰμτιγιάζ.

Ἡ Α. Α. Μ. ἐπεῖπεν εἰς τὸν πατριαρχὴν ὅτι ταύτην μὲν τὴν ἀκρότηταν θεωρεῖ ἐπίσημον, ἐπιφυλάσσεται δὲ δύος καὶ εἰς ιδιαιτέραν ἀκρότηταν δεχᾶται· ἡ Α. Θ. Παναγιόττη.

Μετὰ τὴν ἀκρότηταν ταύτην, ἥτις ἐγένετο ἐν τῇ μεγάλῃ αιθοῦσῃ, ἡ Αὔτοῦ Θ. Παναγιόττης μετὰ τῶν συνοδευόντων αὐτὸν ὠδηγήθησαν εἰς ἴδιαιτέρους δωμάτιον ὑπὸ τοῦ μεγάλου τελετάρχου τῶν ἀνακτόρων Μουνίρ πασσᾶ; δότις ἐπανειλημένως συνεχάρη τῇ Αὔτοῦ Θ. Παναγιότ. ἐπὶ τῇ ἔξαιρετικῇ δλῶς, ὡς εἶπεν, εὐμενεῖς ἡς ἔτυχε παρὰ τῆς Α.Α.Μ. τοῦ Σουλτάνου, καὶ διεβεβαίωσεν Αὔτην περὶ τῆς προθύμου αὐτοῦ ἀρωγῆς καὶ συνατιλήψεως πρὸς εὐδωσιν τῶν ὑπὲρ τοῦ Γένους τῶν Ρωμαίων ἀναθῶν αὐτοῦ σκοπῶν.

Μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσαν ἐν τοῖς ἴδιαιτέροις τούτοις δωματίοις, ἐν οἷς παρῆσαν οἱ μεγάλοι βαθμοῦχοι τῶν ἀνακτόρων, οἵτινες συνεχάρησαν πάντες τῇ Α.Θ.Π. προσενεχέντων γάρ τῶν συνηθῶν ἀναγκαῖκτικῶν, ἡ Α. Θ. Π. μετὰ τῆς συνοδείας αὐτῆς ἀπῆλθεν εἰς τὴν Υψ. Πύλην.

Ἄπὸ τῶν ἀνακτόρων εἰς τὴν Υψ. Πύλην.

Ἡ ἀνωτέρω συνοδεία κατὰ τὴν αὐτὴν καὶ πρότερον χωροῦσα τάξιν κατῆλθε διὰ τῆς δόδου τοῦ Διπλοκιονίου καὶ προχωροῦσα κατὰ τὴν εἰς Γαλατῶν ἴδιᾳ ἄφιξιν διὰ μέσου τοῦ ἐκατέρωθεν στοιχοῦς ἀποτελέσαντος πλήθους, διπερ ἐν τῷ Καράκοι ζωηρῶς ὑπὲρ τῆς Α.Π. ἐξητωκραυγήσεων, μὴ ἐπιλαθόμενον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ τῆς Α.Σ. τοῦ τέως τοποτηροτοῦ, ὑπὲρ οὖν ζητωκραυγῆσεις ἐπίσημοις αὐτόθι συνεχόντων δικούσθησαν, διπερ διαφέρονταν διά της γεφύρας τοῦ Καράκοι καὶ τῆς Λεωφόρου τοῦ Μπαχτέ-καποῦ εἰς τὴν Υψ. Πύλην, τῶν ἐν τοῖς διαφόροις στρατ. σταθμοῖς ἀποδιδόντων τῇ Α.Π. τὰς νενομισμένας τιμῆς καὶ τοῦ ἀμέτρου καὶ ἀδιακρίτως φυλῆς καὶ θρησκεύματος πλήθους συνωστίζομένου δύος ἐκ τοῦ σύντεγμας θεάσηται τὸν νέον οἰκουμενικὸν πατριάρχην. Ἡ εἰς τὴν Υψ. Πύλην ἀφίξις τῆς πατριαρχικῆς συνοδείας ἐγένετο κατὰ τὴν ἑπτῆς τόξων. Ἡγοῦντο δύο ἔφιπποι χωροφύλακες, μεθ' οὓς ἦχοντο δύο πατριαρχικοὶ κλητῆρες, οἵτις εἴποντο κατὰ σειράν, δύο ἔφιπποι πατριαρχικοὶ λευκοί, δύο πάλιν πατριαρχικοὶ κλητῆρες, είτα δέ δρόχων τριπλικήσις, βαίνων ἔφιππος ἐν μέσῳ δύο ἔφιππων πατριαρχικῶν εὐταξιῶν καὶ κρατῶν τὸ χαρδάνιον, μεθ' εὗς ἀνεφαίνετο ἡ πατριαρχικὴ ἄμαξα πόρεμα χωροῦσα καὶ φέρουσα τὴν Α.Θ. Παναγιόττη, περιθεβελημένην τὸν μεγάλην τανίαν τοῦ Μεδζητικοῦ καὶ ἔχουσαν ἀπέναντι Αὔτης τὰ αὐτὰ καὶ κατὰ τὴν εἰς Γιλδεζίον μετάβασιν πρόσωπα. Μετὰ τὴν πατριαρχικὴν ἄμαξαν ἔβαινον πάλιν δύο ἔφιπποι διάκονοι, ὁ ἰερολογιώτατος δευτερεύων κ. Κωνσταντίνος Μικρούλης καὶ ὁ γραμματεὺς τῆς πρωτοθυγεκελλίας ἰερολογιώτατος Γ. Τανταλίδης, μεθ' οὓς ἦχοντο δύο ἔφιπποι ἵπποκόμοι, είτα πέντε ἔφιπποι χωροφύλακες καὶ κατόπιν αὐλικὴ ἄμαξα φέρουσα τοὺς σεβασμιωτάτους ἀρχιερεῖς Βελεγράδων Δωρόθεον καὶ Βεργοίας Προκόπιον μετὰ τοῦ ἀρχοντος Καποῦ Κεχαγιᾶ Ἀντωνίου ἐδέντη Οἰκιάδου. Τὸν συνοδείαν ἐκλειεν ἄμαξα φέρουσα τοὺς συγγενεῖς τοῦ πατριάρχου. Ἡν ἕδη 9 περίπου ὥρα τουρκ. διεταί τῆς ἀνωτέρω συνοδείας ἐν τοιαντὶ τάξει ἀφικομένης καὶ συνενθείσεος μετὰ τὸν ἀπὸ τῆς 7ης ὥρας ἐκ τῶν πατριαρχείων ἐπὶ ἀνακτορικῶν ἄμαξῶν εἰς Σιρκετζῆ μεταβάντων καὶ ἐκεῖθεν παρὰ τὴν Υ. Πύλην σταθμεύσαντων καὶ ἀναμενόντων τὴν Α.Θ.Π. Σεβ. ἀρχιερέων καὶ τῶν ἀξιοτίμων μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου μετὰ τοῦ ἐκ τῶν τελεταρχῶν κ. Ν. Νικολαΐδου καὶ λοιπῶν κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων, οἱ πάντες ἔχωσαν πρὸς τὸ μέγαρον τῆς Υ. Πύλης καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν περίστολον

αὐτῆς. Τοῦτον μεγάλην βεζυρίας ἀνέμενον ἐπὶ τε τῆς ἔσω καὶ τῆς ἔξω πύλης τοὺς ἐπισήμους ἐπισκέπτας, ἡ δὲ Α.Θ.Π. κατῆλθεν ὑποβασταζομένην ὑπὸ τῆς Α.Ε. τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ ἔχουσα παραπλεύρως τὴν Α.Ε. τὸν ἄρχοντα Μέγαν Λογοθέτην.

Ἐν τῇ Υψ. Πύλη ἡ Αὔτοῦ Παναγιόττης μετὰ τῶν αὐτόθι ἀναμενόντων ὀρχιερέων καὶ συμβούλων ἐπεσκέψατο πρῶτον τὴν Α.Υ. τὸν μέγαν βεζιρίον Δζεβάτ πασσᾶν, δε μετὰ πολλῆς εὐμενείας δεξιωδάμενος τὴν Α.Θ.Π. συνεχάρην Αὔτης ἐπὶ ταῖς αὐτοκρατορικαῖς τιμαῖς, διεβεβαίωσεν Αὔτην ὅτι ὁ σεβαστὸς ἡμῶν ἄναξ πάντας μὲν τοὺς λαοὺς αὐτοῦ, ἔχοντας δὲ τὸ ρωμαϊκὸν ἔθνος θεωρεῖ ἴδια τέκνα, αὐτὸς δὲ τὸ καθ' ἑαυτὸν χαίρει ἐπὶ τῇ ἀρίστῃ ἐκλογῇ τοῦ ἔθνους τῶν Ρωμαίων ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Α.Θ.Π. ἡς τὸν ἀφοσίωσιν καὶ τὸν ζῆλον πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ καθηκόντων ἀπὸ πολλοῦ πῦδον ἐγίνωσκε καὶ ἔξετιμος καὶ διεβεβαίωσεν Αὔτην ὅτι ἔσται ἀεὶ πρόθυμος συναντιληπτως εἰς τὴν εὐόδωσιν τῶν ἀγαθῶν Αὔτης σκοπῶν ὑπέρ τε τοῦ κράτους καὶ ὑπέρ τοῦ ἔθνους Αὔτης. Είτα ἐπεσκέψατο ἐν τῇ Υψ. Πύλη τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐδωτηρικῶν Χαλῆλ Ριφατ καὶ τὸν ἐξωτερικῶν Σαΐτ πασσᾶν, ών δὲ μὲν πρῶτος ἐξερδασε τὸν ἀνυπόκριτον αὐτοῦ χαρὰν ἐπὶ τῇ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἐκλογῆς ἀνδρὸς, μετὰ τοῦ ὄποιου συνειργάσθη ἐν Μοναστηρίῳ καὶ τοῦ ὄποιου ἐξετιμοῦσε τὰ ἀγαστὰ προσόντα καὶ τὸν ζῆλον ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ τε κράτους καὶ τοῦ ἔθνους, δὲ δεύτερος μετὰ τοῦ ἀντιπροσώπου, ὡς εἶπεν, ἀνεμνήσθη τῆς μεγάλης ἐκείνης ὥρας, καθ' ἣν Μωάμεθ ὁ Προφήτης αὐτοκρατορικῆς εὐνοίας καὶ τιμῶν ἡξιού τὸν πρῶτον μετὰ τὴν ἀλλωσιν πατριαρχην, συνάψας οὕτω δι' ἀρρήκτων δεδημῶν τὸ ρωμαϊκὸν ἔθνος μετὰ τοῦ κράτους αὐτοῦ, δεσμῶν, περὶ δὲ εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ συστιχθῶσιν ἔτι μᾶλλον διὰ τῶν ἔχοντας προσόντων, ὑπέρ ἐπεδείξατο κατὰ τὴν πολυετῆ αὐτοῦ ἐν τῃ Υψ. Εκκλησίᾳ καὶ τῷ κράτει τὸν προρεσίαν δὲ τὸν πατριαρχῆς.

Άπὸ τῆς Υψ. Πύλης

εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης.

Κατὰ τὴν 9 καὶ 20' τοιρκιστὶ ἡ συνοδεία ἀνεχώρησε τῆς Υψ. Πύλης κατὰ τὴν ἑπτῆς τάξιν. Πρόηγουστο δύο ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τῆς μεγάλης βεζυρίας, μετ' αὐτοῦς πέντε ἔφιπποι χωροφύλακες, πατριαρχικοὶ κλητῆρες καὶ ἔφιπποι ιερεῖς, μεθ' οὓς πορχεῖται ἡ ἄμαξα τῆς Α.Θ.Παναγιόττης, ἡ ἄμαξα τῆς Α.Σ. τοῦ τέως τοποτηροτοῦ καὶ μετ' αὐτὴν ἐν μακρῷ σειρῇ πολλαὶ ἄλλαι, φέρουσαι κατὰ τάξιν τοὺς ἑπτῆς, τὴν Α.Σ. τὸν ἀγιον Ήρακλείας κ. Γερμανὸν μετὰ τοῦ κ. Δ. Γενιδουνιᾶ, τὴν Α.Σ. τὸν ἄγ. Δέρκων κ. Καλλίνικον μετὰ τοῦ κ. Ν. Ψυχάρη βέη, τὴν Α.Σ. τὸν ἄγιον Σπλυνδρίας κ. Γερμανὸν μετὰ τοῦ κ. Χρυσίδου, τὴν Α.Σ. τὸν ἄγιον Κορυτᾶς κ. Φιλόθεον μετὰ τοῦ κ. Β. Γαροφαλλίδου, τὴν Α.Σ. τὸν ἄγ. Δράμας κ. Γερμανὸν μετὰ τοῦ κ. Β. Σαγακιώτη, τὰς Α. Σ. τὸν ἄγ. Σκοπείων κ. Μεθόδιον καὶ Γάνου καὶ Χώρας κ. Διονύσιον μετὰ τοῦ κ. Γ. Δημητριάδου, τὴν Α. Σ. τὸν ἄγ. Σωζουαγαθούπολεως μετὰ τοῦ Βαπορίδου ἐφέντη, ἀντικαταστήσαντος τότε τὸν κ. Φενερδᾶν, τὴν Α.Σ. τὸν ἄγ. Πελαγωνίας κ. Αλεξανδρον μετὰ τοῦ γεν. γραμματέως τοῦ Μ. Συμβουλίου κ. Δ. Ξανθοπούλου, τὴν Α.Σ. τὸν ἄγ. Προκόνδου κ. Νικόδημον μετὰ τοῦ κ. Β. Ἐλιθεριάδου, τὴν Α. Σ. τὸν ἄγ. Χαλκηδόνος κ. Ιωακείμ μετὰ τοῦ κ. Δ. Εύθυδούλη, τὸν ἀρχιγραμματέα τῆς Υψ. Συνόδου πανοσιολογιώτατον κ. Κ. Αλεξανδρούδην μετὰ τοῦ ιερολογ. ὑπογραμματέως τῆς Υψ. Συνόδου κ. Κυρίλλου καὶ τοῦ ἐκ τῶν γραμματέων τοῦ Πατριαρχείου κ. Υ. Τανταλίδην, τὸν μέγαν ἐκλησιάρχην κ. Καλλίνικον μετὰ τῶν κ. κ. Ι. Φωτίου καὶ Α. Βενετίου καὶ τέλος ἡ ἄμαξα τῶν συγγενῶν τῆς Α.Θ.Παναγιόττης. Κατὰ τὴν 9 1/2 ὥραν τουρκιστὶ ἡ συνοδεία ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω τάξιν ἐφθασεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, ἔνθα ἡ Α.Θ.Π. ἐπεσκέψατο τὸν ὑπουργὸν Εξοχ. Ριζῆ πασσᾶν, φιλοφρονέστατα Αὔτην δεξιωσάμενον καὶ ἐπαναλαβόντα τοὺς λόγους, οὓς καὶ οἱ ἄλλοι ὑπουργοὶ είπον Αὔτῃ

Ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Μετὰ τὴν πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης ἐπίσκεψιν τοῦ

ἀτρύτοις ὄντως κόποις καὶ ταῖς προσπαθείαις τῶν τελεταρχῶν κ. Ν. Νικολαΐδου καὶ Γ. Λεμονίδου ἡ συνοδεία ἀρμονικώτερον καὶ ιεραρχικώτερον καταρτισθεῖσα ἐτράπο διὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τοῦ Μπαχτέ καποῦ καὶ διὰ τῶν ὅδῶν Ἐμήν ὄνού, Βαλούκ παζαρίου, Ούν Καπάνι καὶ Τζιβαλίου εἰς τὰ Πατριαρχεῖα. Ἡ πομπὴ, ἐπιβαλτικὴ ὄντως κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο στάδιον αὐτῆς ἔχωρος περὶ τὴν 10 τουρκιστὶ ἀπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης κατὰ τὴν ἐπομένην τάξιν. Προηγοῦντο δύο ἔφιπποι χωροφύλακες, μετ' αὐτούς 2 ἔφιπποι πατριαρχικοὶ κλητῆρες, κατόπιν δεκάς ἐφίππων ιερέων βαινόντων ἀνὰ δύο, εἴτα ἕντες 1) ἢ τὸν μέγαν ἐκλησιάρχον καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ φέρουσα ἄμαξα, κατόπιν 2) ἄμαξα φέρουσα τὸν ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Πανος. κ. Κ. Ἀλεξανδρίδην μετὰ τῶν δύο μετ' αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρῳ προσώπῳ 3) ἄμαξα φέρουσα διαφόρους κατωτέρους πατριαρχῶν. ὑπαλλήλους, 4) ἄμαξα φέρουσα τὴν Α. Σ. τὸν Σκοπείων Μεθόδιον καὶ τὸν μετ' αὐτοῦ, 5) ἢ ἄμαξα τῆς Α. Σεβ. τοῦ Ξάνθης κυρίου Ἰωακείμ καὶ τοῦ μετ' αὐτοῦ· 6) ἢ ἄμαξα τῆς Α. Σεβασμ. τοῦ ἀγ. Πελαγονείας κ. Ἀλεξανδρου καὶ τοῦ μετ' αὐτοῦ· 7) ἢ ἄμαξα τῆς Α. Σεβασμ. τοῦ ἀγ. Σωζουαγαθουπόλεως μετὰ τοῦ μετ' αὐτοῦ· 8) ἢ ἄμαξα τῆς Α. Σ. τοῦ ἀγίου Κορυτσᾶς Δωροθέου καὶ τοῦ μετ' αὐτοῦ· 9) εἰς ἐφίππος πατριαρχικὸς κλητὴρ μεθ' ἐνδεῖς ἐφίππου χωροφύλακος· 10) ἢ ἄμαξα τῆς Α. Σ. τοῦ ἀγ. Προκοπίου Νικοδήμου μετὰ τοῦ μετ' αὐτοῦ· 11) ἢ ἄμαξα τῆς Α. Σ. τοῦ ἀγ. Δράκας κ. Γερμανοῦ μετὰ τῶν μετ' αὐτοῦ· 12) ἢ ἄμαξα τῆς Α. Σ. τοῦ ἀγ. Σπλινθείας μετὰ τοῦ κ. Φενερβλῆ· 13) ἢ ἄμαξα τῆς Α. Σ. τοῦ ἀγίου Δέρκων μετὰ τοῦ κ. Ν. Ψυχάρη βέν· 14) ἢ ἄμαξα τῆς Α. Σ. τοῦ ἀγ. Ἡρακλείας καὶ τοῦ κ. Δημητρ. ἐφ. Γενιδουνιά· 15) ἢ ἄμαξα τῶν ΑΑ. ΣΣ. τοῦ τέως τοποτηροτοῦ κ. Δωροθέου καὶ Βεροίας κ. Προκοπίου, ἔχόντων ἀπέναντι αὐτῶν τὸν Δανέζ ἐφέντην καὶ τὸν ἀρχοντα μέγαν καπουκεχαγιᾶν Ἀντώνιον ἐφ., Οἰκιάδην, ἥτινι εἶποντο ἐφίπποι θεράποντες ὡς καὶ ὁ καθ' ὅλην τὴν πορείαν συνοδευσας τὴν Α. Σ. τὸν τέως τοποτηροτὸν ιδιαίτερος αὐτοῦ θεράπων, μεθ' ἣν ἥρχοντο τέσσαρες ἐφίπποι χωροφύλακες, 8 ὑπαλλήλοι τῆς Υψ. Πύλης, 3 πατριαρχικοὶ κλητῆρες, ὁ ἀρχῶν πρημικήριος μεταξὺ δύο εύταξιῶν καὶ ἀμέσως μετ' αὐτὸν ἡ πατριαρχικὴ ἄμαξα περιβαλλομένη ὑπὸ πέντε διακόνων καὶ ιερέων, ἐν οἷς καὶ ὁ τῆς Βλάγκιας ιεροδιάκονος καὶ ὁ πατριαρχικὸς ιερεὺς κ. Μελέτιος Πηγᾶς καὶ λοιποί. Τὴν συνοδίαν ἔκλειον 2 ἐφίπποι χωροφύλακες μετά τινων ἀμαξῶν, φερουσῶν διαφόρους κατωτέρους ὑπαλλήλους τῶν τε πατριαρχείων καὶ τῶν διαφόρων ἐν ταῖς ἀμάξαις συνοδικῶν τε καὶ λαϊκῶν μελῶν.

Ἔπο τοιαύτην τάξιν ἡ πομπὴ βραδέως βαίνουσα ἔχωρε εὖ μέσῳ διπλοῦ στίχου ποικίλου τὸ τε φύλον καὶ τὸ θρήσκευμα λαοῦ, τῶν ὀγθοδόξων εὐλαβῶς ἀποκαλυπτομένων κατὰ τὴν διάβασιν τῆς πατριαρχικῆς ἀμάξης, καταμέστων δ' ὅντων τῶν τε παραθύρων καὶ τῶν στεγῶν ἐκ πλήθους τοῦ γυναικείου ιδίᾳ φύλου. Ἡ πομπὴ, φθάσασα πρὸ τοῦ ιεροῦ ναοῦ τοῦ Τζιβαλίου, ἔστη ἐπὶ μικρόν, διότι οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθητριαὶ τῶν σχολῶν Τζιβαλίου, δάφνας ἐν χερσὶ φέροντες καὶ ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ παρατεταγμένοι καὶ ἄσμα πρός τὴν Α. Θ. Π. ἑδυμδλπως ψάλλοντες, ὑπεδέξαντο αὐτόθι τὴν Α. Θ. Π. ἐνῷ τῶν κωδώνων κρουούμένων, τῶν ιερέων τὰ ιερὰ φερόντων ἄμφια καὶ τῶν ψαλτῶν ἀρμονικώτατα ψαλλόντων, τὸ πρῶτον ἱκούσθι ὑπὲρ τῆς Α. Θ. Π. Εἰς πολλὰ ἐπι Δέποτα, διπερ ἐπικολούθησαν ζωηρόταται ζητωκραυγήσεις. Ἐκκινήσασα είτα πάλιν ἡ συνοδία ἔψηθασε κατὰ τὴν 10 3)4 εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν, πρὸ τοῦ δοποὺς ὑπέρμετρος εἶχε συνωστισθῆ κόσμος, προκαλέσας καὶ τὸ ὅμα τῇ ἀποβάσει τῆς τε Α. Θ. Π. καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων προσδώπων κλείσιμον τῶν ἑξατερικῶν πυλῶν, μόλις κατορθωσάντων τῶν ἀρμοδίων ἀστυνομικῶν καὶ λοιπῶν ὄργάνων νὰ συγκρατήσωσι τὸ πλήθος.

Tà ክኝ ተወ የወጪ.

‘Ο πατριάρχης, κατὰ τὸ Τυπικὸν, ἄμα φθὰς εἰς τὰ πατριαρχεῖα, ἥλθεν ἐμπροσθεν τῆς μεγάλης πύλης τοῦ ναοῦ, ἔνθα ἴστατο ἄπας ὁ καλύπτος πρός προύπαντος αὐτοῦ· καὶ οἱ μὲν ἄγιοι ἀρχιερεῖς, οἱ συνοδεύοντες αὐτόν, εἰσῆλθον κατ’ εὐθεῖαν εἰς τὸ ιερὸν Βῆμα, τέσσαρες δὲ τῶν διακόνων ἐνεδύθησαν τὰς ιεράς αὐτῶν στολὰς καὶ κρατοῦντες δικηροτίκηρα, οἱ μὲν δύο ἔξ αὐ-

τῶν ἐθυμίων τὸν πατριάρχην εἰδερχόμενον ἐν τῷ γαῖῃ, οἱ δὲ δύο
ἴσταντο περὶ αὐτόν· προπορευομένου δὲ τοῦ πριμακηρίου, φέρον-
τος τὸ διβάμβουλον, καὶ τῶν χορῶν τῶν ψαλτῶν ψαλλόντων
τὸ "Ἄξιον ἔστιν, εἰσῆλθεν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμ. πατριάρχης
εἰς τὸ ιερὸν Βῆμα. Τότε ὁ πρῶτος τῇ τάξει ἀρχιερεὺς, φέρων ἐ-
πιτραχήλιον καὶ ώμοφόριον ἐποίσθεν εὐλογητὸν, ὁ διάκονος εἰ-
πε τὸ τρισάγιον, ὁ ἀρχιερεὺς "Οτι δοῦ ἔστιν, μεθ' ὁ οἱ ἀρχιερεῖς
ἔψαλλον τὸ Εὐλογητός εἰ Χριστὲ ὁ Θεὸς, ἡμῶν καὶ τὸ "Οτε
καταβὰς, ὁ ἀρχιερεὺς Ἐλένδον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα
ἱλεός δου. Δεδμεθά δου, Ἐπάκουοδον, Ἐλένδον, οἱ ἀρχιερεῖς
τὸ Κύριε Ἐλένδον τρίς, ὁ ἀρχιερεὺς "Επι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐ-
δεῖσθων καὶ δρθοδόξων Χριστιανῶν, αὕθις τὸ Κύριε Ἐλένδον
τρίς, ὁ ἀρχιερεὺς "Οτι ἡλείημων καὶ φιλάνθρωπος Θεὸς ὑπάρ-
χει κτλ. καὶ τὴν ἀπόλυτην 'Ο ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν,
ἄνευ τοῦ Δι' εὐκάρ.

Μετὰ ταῦτα ὁ πατριάρχης, ἐνδεδυμένος μανδύαν, ἐπιτραχή-
λιον καὶ ὀμοφόριον ἔστη ἐνώπιον τῆς ἀγίας Τραπέζης καὶ ἐποίη-
σεν εὐλογητὸν, εἴτα ἀνέγνω τὸ τριθάγιον κτλ. ὡς ἀνωτέρῳ καὶ
ἐγένετο ἡ ἀεόλιστις, μεθ' ἣν, ισταμένου τοῦ πατριάρχου ἐν τῇ
Ωραίᾳ Πύλῃ, προσδηλώθην ὁ μέγας Λογοθέτης καὶ ἀπήγγειλε τὸ
Μέγα Μάνυμα, ἔχον φύση :

“Η ἕερὰ τῶν ἀγίων ἀρχιερέων χορεία, ὁ εὐαγής τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου κλήρος, οἱ προύχοντες καὶ οἱ λογάδες τοῦ Γένους καὶ ἀπό τὸ δρθιόδοξον πλήρωμα τῶν τε θεοσώστων ἐπαρχιῶν καὶ τῆς βασιλίδος ταύτης τῶν πόλεων, ἔκλεξάμενοι κοινῇ γνώμῃ καὶ δυοφώνῳ βουλῇ τὴν Τιμὴν Θειοτάτην Παναγιότητα, ἐπινεύστε θέσι καὶ αὐτοκρατορικὴ εὑμενίᾳ, αφιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικὸν πατριάρχην, προσκαλοῦσιν Αὔτην, διὰ τοῦ ταπεινοῦ Αὔτης ἵκέτου, ἐπὶ τὸν ἀγιώτατον αὐτοτοιχὸν καὶ οἰκουμενικὸν τοῦ θρόνου.

Ανάβηθι τοίνυν, Παναγιώτατε Δέσποτα, τὰς βαθύτερας αὐτοῦ, καὶ κόσμησον αὐτὸν μέχρι βαθυτάτου γήρωας, ὅπως ἐκλέσταιν αὐτὸν οἱ προκάτοχοί Σου, Ἀνδρέας δὲ Πρωτόκλητος, Νεκτάριος δὲ Θεοπρόβολητος, Ἰωάννης δὲ Χρυσόστομος, Φώτιος δὲ σοφώτατος, Γεννάδιος δὲ Σχολάριος, Διονύσιος δὲ ἀπὸ Φιλιππουπόλεως, Γρηγόριος δὲ ἀπὸ Πελαγωνείας, καὶ δὲ λοιπὸς τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λίξει θεοφιλῆς πατριαρχευσάντων γεραρδὸς θίασος καὶ διδήγηστον τὸν ἔμπειπτευμένον Σοὶ ἄλισθεν κλητὸν καὶ λαδὸν εἰς τὰς τρίβους τῆς κατ' ἄμφω σωτηρίας καὶ εἰς τὰς νομάς τῆς εὐαγ- γελικῆς χάριτος.

Μετὰ ταῦτα ὁ πατριάρχης ἐποίησε τὴν εὐχαριστίαν καὶ ἀκολούθως προσῆλθεν αὐτῷ ὁ μυτροπολίτης Ἡρακλείας, δότις μετὰ τὴν συνήθη προσδαλιὰν ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὴν πατριαρχικὴν ράβδον, ἀσπαζόμενος τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἡ Αὔτοῦ Θ. Παναγιώτης, ὁδηγούμενην ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Λογοθέτου καὶ τῶν διακόνων, ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον καὶ, εὐλογήσασα τὸν λαὸν μετὰ τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τῶν χορῶν ψαλλόντων τὸ Εἰς πολλὰ ἔτη ἀπῆγγειλε τὸν ἐπόμενον λόγον.

Σεβάδυοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ περιπόθιτα,

«Θείω ἐλέει, ἐπινεύσει τε τοῦ μεγαθύμου Ἀνακτός ἡμῶν καὶ ψήφῳ κανονικῇ κλήρου καὶ λαοῦ ἀνερχόμενοι σύμερον τὰς βαθυῖδας τοῦ ἀγιωτάτου τούτου Ἀποστολικοῦ καὶ Οἰκουμενικοῦ θρόνου καὶ παριστάμενοι ἐνώπιον ὑμῶν ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς καὶ ἱερᾶς ταύτης σκοπιᾶς, δύολογοῦμεν καὶ οὐκ ἀποκρύπτομεν ἢν αἱσθανόμεθα ἵεράν συγκίνησιν ἀναμετροῦντες τὸ ὑψος τῆς ἀνατεθείσης ἡμῖν ἱερᾶς ταύτης διακονίας καὶ τὸ βάθος τῆς συνοίκου ἡμῖν ἀσθενείας καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἀνεπάρκειαν τῶν ἡμετέρων δυνάμεων. Αἱσθανόμεθα ἐν ἡμῖν αὐτοῖς καὶ οίονει ἐνωτιζόμεθα ἐκ τῶν μυχίων τῆς ἡμετέρας καρδίας προϊούσαν τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως ἐπιτάττουσαν καὶ λέγουσαν δτὶ ὁ τόπος οὗτος, ἐν φῶ ἔστημεν, ἄγιός ἔστι, τουτέστι κιβωτὸς ἀληθειῶν θείων καὶ παραδόσεων ἱερῶν, δν, φύλακες τασσόμεθα. Ἄλλ' ἐνωτιζόμεθα καὶ ως ἐκ τοῦ στόματος πάντων ὑμῶν ἐμμελῶς καὶ ως ἐν μυστηριῷ ἐξερχομένην φωνὴν περιγράψουσαν τοὺς ἐν διαφόροις και-

ροῖς κλείσαντας τὸν Οἰκουμενικὸν τοῦτον θρόνον, φωνὴν ἴστοροῦσαν τὸ κλέος ἐκείνων καὶ ἀναπαριστῶσαν ἐνώπιον τῆς ὑμῶν Μετριότητος τὰς Ἱερᾶς ἐκείνων σκιάς, προκαλοῦσαν δὲ καὶ ὑμᾶς ἵνα τοῖς ἵχνεσιν ἐκείνων κατακολουθήσωμεν. Ναὶ, λέγομεν, αὕτη ἐστὶν ἡ ἐν τῇ κρισὶ μῷ καὶ Ἱερᾶς ταύτη στιγμῇ σχέσις καὶ ἀντακολουθία νομάτων καὶ σκέψεων ὑμῶν τε καὶ ὑμῶν. 'Αλλ' ὅσῳ ἀπειλητικαὶ παρίστανται ἐν τῇ διανοίᾳ ὑμῶν ἡ τε ἔκφρασις τῶν ὑμετέρων λογισμῶν καὶ τῶν ὑμετέρων προσδοκιῶν ἀναγραφὴν, ὅσῳ, ἔνεκα τῶν χρόνων, οὓς διερχόμεθα, καὶ τῶν καιρικῶν ἀντιποιῶν, τῶν μονονοὺν προκαλουσῶν κλύνδων καὶ σάλοντος, κατανοοῦμεν διτὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας θεότευκτον σκάφος ἀπειλοῦσι τὰ τῆς νοντῆς θαλάσσης ἀγριαίνοντα κύματα, τοσούτῳ ἀπειλητικωτέρῳ ἀλλ' ἄμα καὶ ἐνθαρρυντικῇ ἐπαναλαμβάνεται καὶ πρὸς ὑμᾶς ἡ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ θεία φωνὴ, ἵτις πρὸς καρδὸν καταπραύνουσα τὰς διακυμάνσεις τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας ὑμῶν, διανίστησιν ὑμᾶς καὶ παραθαρρύνει λέγουσα : **'Ολιγόπιστε εἰς τί ἐδίστασας ;'**

«Ἐντεῦθεν τοίνυν, ἐκ τοῦ ἀπηκῆματος τῆς Ἱερᾶς ταύτης φωνῆς θάρρος καὶ ἐλπίδα βεβαίαν ἀριστεροῦν καὶ ἐποικοδομοῦντες ἑαυτοὺς ἐν τῇ εἰς Θεόν πίστει, ἀναλαμβάνομεν μετὰ εἰδικωνοῦς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης καὶ τῆς εἰρηνικῆς καὶ ὑψοποιοῦ ταπεινώσεως τὸν διακυβέρνησιν τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, δεόμενοι τοῦ Οὐρανίου Αὐτῆς νυμφίου, ως δυναμένου, φυλάξαι ὑμᾶς ἀπαίστους τοις οτησιαι κατενώπιον τῆς δόξης τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, ἢν τῷ τιμίῳ Αὐτοῦ αἴματι περιεποίησατο, ἀμφίμους ἐν ἀγαλλιάσει. Ναὶ, περιούσιε τοῦ Κυρίου λαέ, τοῦτο σύνθημα ὑμῶν, αὕτη ἡ ἐντολὴ τῶν ἐπὶ τὴν ταπεινωσίν ὑμῶν ἀποβλεψάντων, ἐφ' ὃ ἐπαγγελόμενοι σῆμερον κατενώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων πιστὴν τηρῆσαι τὴν παρακαταθήκην τῶν Πατέρων ὑμῶν καὶ ἀγρύπνως στῆναι ἐπὶ τῆς φυλακῆς, ἐν ᾧ ἐστοσεν ὑμᾶς ἡ δύσθυμος ψῆφος κλήρου καὶ λαοῦ, ἔχαιτον μεθα τελεσθόρον τὸν ἀντίληψίν καὶ ἀδελφικὴν τὸν σύμπροξιν τῆς χορείας τῶν Ἅγιων τάπανων ἀρχιερέων καὶ τῶν ἀξιοτίμων προσδούλων τοῦ Γένους εἰς κοινὴν συνεργασίαν καὶ εύδωσιν τῶν τῆς Ἐκκλησίας συμφερόντων καὶ δικαιομάτων, ἵνα συγκρατῆται ἐν ὑμῖν ἀδιάρρηπτος ὁ τῆς ἀγάπης σύνδεσμος, ἡ δὲ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρή τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ νοῦματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὥστε λεγειν καὶ ὑμᾶς: **Εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ιθραὶλ καὶ σωτήριον ζηνεῖ.**

Ναὶ, Πάτερ ἄγιε, δοῦτως εὐδοκήσας, ἀξίωσον ὑμᾶς καλῶς καὶ δσίως ὑπορετῆσαι τῇ ἀγίᾳ σου Ἐκκλησίᾳ καὶ καταρτίσαι ταύτην εὐθηνοῦσαν ἐν τοῖς κλίτεσι τῆς οἰκίας αὐτῆς (ψαλμ. ὁκζ.).

Τῷ δὲ Γαληνοντάτῳ καὶ Κραταιοτάτῳ ὑμῶν Ἀνακτί, ὃν ἐδικαίωσας βασιλεύειν ἐπὶ τῆς γῆς, χαρισαὶ ὑγίειναν μακροχρόνιον, νεύων ἐν τῇ καρδίᾳ Αὐτοῦ ἀγαθὰ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας Σου, ἵνα πάντες ἤρεμον καὶ ὑσύχιον βίον διάγωμεν ἐν πάσῃ εὐθείᾳ καὶ σεμνότητι. (πρὸς Τιμόθ. 22.)

Γένοιτο !

Μετὰ ταῦτα, δο πρωτοψάλτης μετὰ τοῦ χοροῦ αὐτοῦ ἔψάλτε τὸν πατριαρχικὸν πολυχρονισμὸν Πολυχρόνιον ποιάσαι Κύριος δο Θεός τὸν παναγιώτατον καὶ σεβασμιώτατον ὑμῶν αὐθέντην καὶ Αεσπότην, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κύριον κύριον Νεόφυτον, Κύριε φύλαττε αὐτὸν εἰς πολλὰ ἔτη. Μετὰ τὸν πολυχρονισμὸν δὲ ἀπ' ἄμβωνος δο ἱερολόγιωτατος διειθυντῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας κ. Γεράσιμος Δωρείζας ἀπῆγγειλε τὸν ἐπόμενον λόγον :

Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον διὰ πνεύματος ἀξίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν (Β'. Τιμ. 1,14).

Ὦς δρόσος ἀεριών ἡ καταβαίνουσα ἐπὶ τὰ ὄρη Σιών καὶ ἡ φωνὴ αὔρας λευκῆς, ὅπου δο Κύριος, διώδευσεν ἀνὰ πᾶν τὸ δρθόδοξον πλήρωμα τὸ γλυκὸν καὶ παρήγορον ἀκουσμα τῆς εἰς τὸν περικλεῖτον περίθετον οἰκουμενικὸν θρόνον ἐκ θείας δόλως προνοίας καὶ κάριτος ἀνυψώσεως τῆς σῆς θεοτιμήτου καὶ θεοδέξαστον Παναγιότητος. Ἐν τῇ ζοφερῷ καὶ διμιχλώδει νυκτὶ, ἐν ᾧ τὸ τοῦ γεραροῦ καὶ πολυσεβάστου τούτου θρόνου διετέλουν πράγματα, ἐν μέσῳ τοῦ φοβεροῦ χάσους, ἐν φρικιῶντες καὶ σχεδὸν ἀπέλπιδες περιεπλανώμεθα, ἀγνοοῦντες τὸ θεῖον ἀποφασίσει περὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, ἦν περιεποίησατο διὰ τοῦ ἰδίου αἰώνιος αὐτῆς δομήτωρ καὶ ἄκρος ἀρχιερεὺς, ἡ πανασίος ἐκλογὴ τῆς Σῆς θεοσόφου Παναγιότητος, ὡς γλυκεῖται καὶ παρήγορος φαεινοῦ καὶ ζωογόνου ἡλίου ἀκτίς, δέλυσεν ἀτραπῆδον τὸ χάρος καὶ τὴν διμιχλήν καὶ ἐναργέστατα κατέδειξεν ὑμῖν τοῖς πρὸς στιγμὴν διλιγοφύγησασιν ὅτι δο πανσέρφως τὰς τύχας τῆς πρεσβυγενοῦς ταύτης Ἐκκλησίας τῶν μακαρίων καὶ θεοσόφων πατέρων καὶ τῶν καλλινίκων καὶ πανενδόξων μαρτύρων καὶ διμολογητῶν διέπων καὶ διακυβερνῶν, ἐὰν ἐνίστη ἐπιτρέπη πρὸς δοκιμασίαν ὑμῶν τῷ ἀνέμῳ καὶ τῷ θαλάσση τῶν καιρικῶν περιστάσεων καὶ χαλεποτήτων ἵνα θρασεῖαν καὶ ἀπειλητικὴν ἐγείρωσι κατ' αὐτῆς κεφαλήν, οἶδεν ἐν καιρῷ ἐπιφανεσθαι φιλανθρώπως καὶ πατάσσειν μὲν τῇ κραταιῇ αὐτοῦ χειρὶ τὰς χαλεπὰς καὶ θρασεῖας τῶν ἐναντίων ἀνέμων δρυάς, περιστέλλειν δὲ καὶ κατασιγάτεν τῆς θαλάσσης τὰ ἄγρια καὶ μανιόμενα κύματα.

Εἰς τοιαύτην τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας αἰτικῆς διλαδός πανσέρφου καυστρήτου θυμασίαν ἐπιφάνειαν καὶ εὑρετικὴν πρόνοιαν διμοθύρως καὶ παρὰ πάντων ἀπεδόθη, Παναγιώτατε καὶ θειότατε Δέσποτα, τὸ θεόδοτον καὶ μεγάλης σημασίας γεγονός τῆς ἐκλογῆς τῆς Σῆς γερασμιωτάτης καὶ θεοτιμήτου Παναγιότητος, γεγονός δόπερ, οἰωνὸς ἀριστος πολλῶν ἀγαθῶν διά τε τὴν γεραρὰν ὑμῶν μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ τὸν δρθόδοξον λαὸν, θεωρηθὲν καὶ παρὰ πάντων διμολογηθὲν, ἀνεπέρωσε τὰς ἐλπίδας πάντων, ἐνέπλησε χαρᾶς καὶ μεγάλης ἀγαλλιάσεως κλῆρόν τε καὶ λαὸν, ἐκραταίωσε τὴν ἐλπίδα ὅτι τὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους πράγματα τεύξονται τέλος τῆς δεούσης ταχείας θεραπείας καὶ βελτιώσεως δι' ἐργασίας ελλιξιριοῦς καὶ ἀδιαλείπου καὶ ἐδίδαξεν ἐκφαντορικῶς ὑμῖν ἀστεμφῆ καὶ ἀστράπαντον ἐξειν ἐλπίδα καὶ πίστιν ἐπὶ τὴν κραταιὰν βοήθειαν καὶ σκέπην ἐκείνου, δεσποτος φιλανθρώπως καὶ οἰκτιρμόνως ἐπηγγείλατο ὅτι ἔσται μετὰ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ πάσας τὰς ὑμέρας ἔως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Ἐν τοιαύτῃ θεσπεσίᾳ καὶ συγκινητικωτάτῃ στιγμῇ, καθ' ἦν αἷνος καὶ δοξολογίαι ὡς θυμίαμα εὔσομον ἀναπέμπονται πρὸς τὸν μέγαν ἀρχιερέα ἐκ τῶν καρδιῶν πάντων, διέριτος ἐπίκηρους τῆς δεήσεως ὑμῶν καὶ ἀνέδειξεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ τὸν χρήσιμον ἐν καιρῷ, ἐν ᾧ εἰπερ ἀλλοτέ ποτε εἴχεν ἀνάγκην τοιούτου, ἐν τοιαύτῃ ἵερᾳ, λέγω, καὶ ὑψίστη στιγμῇ, ἀντὶ τῆς ἀσθενοῦς φωνῆς ταπεινοῦ ἐροκήρυκος, ἀκαλώρως διπομινήσκοντος, ὡς ἔθος ἐν δομοῖσι περιστάσεις, τὰς ἀνάγκας, τὰς δυσχερείας, τὸ χαλεπὸν τῶν καιρῶν τῆς μαρτυρικῆς ταύτης Ἐκκλησίας καὶ τοὺς μυχιατάτους πόθους τοῦ δρθόδοξου λαοῦ, δέτινα καλλίον παντὸς ρήτορος ἐμελέτησε, γινώσκει καὶ συναισθάνεται ἡ Σὴ βαθύφρων καὶ πολυτίμων Παναγιότης καὶ ὑπὲρ ὃν ἀπαντά τὸν μέχρι τοῦδε ποιμαντορικὸν βίου Αὐτῆς καθωσιώσατο, βαρεῖα καὶ ἐπιθλητικὴ ἀσχήση ἡ θεοκίνητος φωνὴ τοῦ μεγάλου καὶ πανενδόξου τῶν διθύρων Ἀποστόλου, στεντορείως διὰ τῆς σθεναρᾶς καὶ εὐήχου τοῦ Πνεύματος σάλπιγγος ἀναβοῦσα τοῖς τῇ διακυβερνητινῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐμπεπιστευμένοις ἀγιωτάτοις Προέδροις καὶ λέγουσα : «Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον διὰ τὸν πνεύματος ἀγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ὑμῖν». Ἀλλὰ καὶ τίς ἀρχὴ γε ἡ θεοκίνητος φωνὴ τοῦ μεγάλου καὶ πανενδόξου τῶν διθύρων Ἀπόστολος μετὰ τοσαύτης στοργῆς καταπιστεύει τοῖς τὸ ἔργον αὐτοῦ μέλλοντι νὰ συνεχίσωσιν ἐρεάρχαις καὶ ἡς τὴν πιστὴν φυλακὴν καὶ τήρησις τοσούτου τοῦ πατριαρχικοῦ ζήλου παραγγέλλει καὶ συνίστησι; Τίς ἀρχὴ γε ἡ τιμαλφῆς καὶ ἀγία αὕτη παρακαταθήκη, ἦν τὴν στιγμὴν ταύτην ἰδιαζόντως καὶ ὑπὲρ ἀλλοτέ ποτε παραδίδωσιν εἰς τὰς ἵερας Σου χεῖρας, Παναγιώτατε καὶ σεπτότατε Δέσποτα, δο πλούσιος ἐν ἐλέει Θεός καὶ ἡς τὴν ἀσινῆ καὶ ἀμίαντον φυλακὴν καὶ τήρησιν διεζύμιστον καὶ ἵερώτατον καθῆκον ἐπιβάλλει. Σοὶ ἐν τῇ ἐκτάκτως ἐπιφανεῖ κατεστησέντος τοῖς τὸ ἔργον αὐτοῦ μέλλοντι νὰ συνεχίσωσιν ἐρεάρχαις καὶ ὥρα;

Ἔπειρες δεινὴ καὶ παγκάλεπος ἐποκή, καθ' ἦν φοβερὸν καὶ ἀπαστον σκότος καὶ ἕρεβος ἀπιστίας καὶ δυσσεβείας ἦν διακεχυμένον ἐπὶ πᾶσσον τὴν ἀνθρωπότητα. Ο Θεός, δο ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ

τὴν γῆν καὶ ὁ νόμος αὐτοῦ, ὃν ἔδωκε κανόνα τοῦ βίου ἡμῶν. ἦν ἄγνωστος, ἢ δὲ ἀνθρωπότης ὃς πλοῦτον ἀνειπέδος καὶ πηδαλίου ἐφέρετο ἀγνοοῦσα ποὺ νὰ εὑρῇ τὴν εἰρήνην καὶ ἀνάπτωσιν, ἥν τὴν καρδίαν καὶ τὴν συνείδησιν τοῦ ἀνθρώπου ματαίως ἐπέζητον καὶ διακαῶς ἐπειδόμενον. Ἐν τῇ δεινῇ ἔκεινῃ νυκτὶ καὶ σκοτίᾳ καὶ τῇ φοβερῷ ἔκεινῃ ἀχλύῃ εἴς μόνος ἐν τῇ ἀνθρωπότητι ὑπέφωσκε πολικὸς ἀστήρ, εἴς μόνος εὐτυχῆς καὶ ἀλεκτὸς λαδὸς κατεῖχε τὴν πάντιμον παρακαταθήκην τῆς ἀληθοῦς θεοεσθείας καὶ πίστεως, καὶ δὲ λαδὸς οὗτος ἦν ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ Αριαδάμ, παρὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ πάντεπτον τοῦτο ἐμπιστευθεὶς δῶρον. Ἐπέστη τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, καὶ δὲ φαεινὸς τῆς δικαιοσύνης ἥλιος ἐπέλαμψεν ἐν μέσῳ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπλετὸν διαχύστας τὸ φαεσφόρον τῆς ἀληθείας φῶς. Τὸ ἔργον τοῦ λαοῦ ἔκεινου ἐπερατώθη, ἢ δὲ πολύτιμος παρακαταθήκη ἐγένετο κοινὸν κτῆμα συμπάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλὰ καὶ τότε δὲ μέγας τῆς ἀληθείας Θεός δὲν ἀφῆκε τὴν πολύτιμον παρακαταθήκην τῆς ἀληθοῦς θρησκείας καὶ πίστεως ἔρμαιον ἐν τῷ δεινῷ ἀγῶνι, ὃν ἐμελλεν αὔτη νὰ ἀναλάβῃ κατὰ τοῦ θεοεστυγοῦς ψεύδους καὶ τῆς πλάνης. ἀλλὰ θεοτύπως περὶ αὐτῆς προνοῦν, κατεπιστεύσατο ταύτην εἰς χεῖρας ἀσφαλεῖς καὶ πιστάς, εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, ἥν στύλον καὶ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας φιλανθρώπως ἀπειργάσατο. Ἐπῆλθον ἀκολούθως τὰ δυσώνυμα τῶν αἰρέσεων πλήθη, ὑψώθησαν ἀγριωπὰ καὶ ἀπειλητικὰ τῆς δυτισθείας τὰ φοβερά κύματα. ἔξηγέρθη παφλάζουσα τῆς ἀπιστίας ἡ θάλασσα, διεστρεβλώθη ἡ ἀληθεία τῆς πίστεως, δεινὸν ἔκινδυνευσε κίνδυνον τὸ Εὔαγγελιον, ἀλλὰ καὶ τότε διάδοχος τοῦ Ἰησαῆλ, ἐντολοδόχος πιστῆ τῶν ἀληθῶν διδαγμάτων καὶ παραγγελμάτων τοῦ θείου αὐτῆς θεμελιωτοῦ ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, μόνη ἀνέλαβε τὴν πάντιμον παρακαταθήκην τῆς ἀληθείας καὶ διὰ μυρίων ἀγώνων κατέδοκιματικῶς οἰστήσασ, ἀσπιλον, στοινὴ καὶ ἀλύμαντον διετήρησε καὶ μέχρι σήμερον διατηρεῖ ταύτην ἐν μέσῳ τῆς ὑπὸ παντοίων πεπλανημένων διδασκαλιῶν ταρασσομένης καὶ ἀγωνιώσης ἀνθρωπότητος. Εἰς τὴν ὅρθοδόξον ταύτην καὶ μόνην ἀσπιλον νύμφην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν θέλει ἀναποδράστως στρέψει τὰ ὅμματα καὶ ἐν αὐτῇ θέλει ἐπιζητήσει τὴν ἱκανοποίησιν πασῶν τῶν πνευματικῶν αὐτῆς ἀναγκῶν σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης, διόπταν, ἀπαδήσατα ἐκ τῆς θρησκευτικῆς τυραννίας ἢ ἀναρχίας ἀλλων ἐκκλησιῶν καὶ ἐκ τῆς ἀνομολογουμένης ἀνικανότητος τῆς ἀεικῶς ὑψαύχενος καὶ γαυριώσης φιλοσοφίας εἰς τὸ θεραπεύσατο τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας αὐτῆς. θελήσῃ νὰ ἐμβαπτισθῇ καὶ πάλιν εἰς τὴν καλλίκρουνον καὶ ζωησφόρον πηγὴν τῆς θείας ἀληθείας, τῆς ἀληθείας ἔκεινης, ἥν ἐν μέσῳ τῆς ἀνθρωπότητος ἀνεκήρυξεν δὲ ἀνώτατος αὐτῆς μάρτυς, δὲ Κύρος καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ τῆς δρθοδόξου Ἐκκλησίας συμπάσης ἀγλαδικλέος καὶ ἔρεισμα ἐρυμάνθην καὶ ἐστία φωταυγῆς καὶ θεότευκτος διολογουμένως δὲ περίπυστος οὗτος καὶ ἀγιώτατος οἰκουμενικὸς θρόνος, ἐν τῷ κλίματι τοῦ διποίου ἐβίωσαν καὶ ἤθιησαν οἱ μέγιστοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀθάνατοι διδασκαλοὶ καὶ πατέρες, συνῆλθον αἱ μεγάλαι καὶ θεοσύλλεκτοι Σύνδοι αἱ τὴν εὐπρέπειαν τῶν δογμάτων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τὴν εὐπρέπειαν θεοτύπως καθορίσασαι καὶ ἀκριβώσαται, οὕτινος ἡ δόξα τυγχάνει δόξα πασῶν τῶν ἀγώνων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ πρὸς δὲν ἀσέπιστο καὶ ἐν πάσῃ περιστάσει καὶ δυσχερεῖς ἐν πεποιθήσει ἀδιαπταίστῳ στρέφουσι τὰ ὅμματα πάντες οἱ ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης δρθοδόξοι.

Τοιαύτην τιμαλφρεστάτην καὶ πανίερον παρακαταθήκην καταπι-
στεύει ἵδιαζόντως σήμερον εἰς τὰς ιεράς Σου χεῖρας καὶ εἰς τοιοῦτον
ἔνδοξον καὶ γεφαρὸν θρόνον ἀνυψότε Σε, Παναγιώτατε καὶ Θεότοφε Πα-
τριάρχα, ἡ̄ κραταιὲ τοῦ ὑψίστου δέξιά. Ἡ παρακαταθήκην αὕτη
περιέχει πᾶν δ., τι ἡ̄ δρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία ἔχει ιερὸν καὶ θεοῖν,
δογμάτων ἀκρίβειαν. πολίτευμα ἐκκλησιαστικὸν θεοδίδακτον, παρα-
δόσεις ιερὰς καὶ πανσέπτευς, ἕστορίαν μακρὰν καὶ πανενδόξον. Ὡς
πρῶτος ἐν τοῖς ιεράρχαις τῆς δρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐλάχιθης ὑπὸ τοῦ
αἰωνίου αὐτῆς θεμελιώτου, ἵνα συνεχίσῃς τὸ ἔργον τῶν πανευ-
φήμων αὐτοῦ μαθητῶν καὶ τῶν μακαρίων αὐτοῦ διαδόχων, φυ-
λάττων καὶ διατηρῶν ἀσπιλὸν καὶ ἀμύνητον τὴν ιερὰν παρακαταθήκην
τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας, τὰς δὲ κακοφάνους αἱρέσεις καὶ κακοδοξίας
ἀποκρούνων καὶ πολεμῶν. Ὡς πατριάρχης δὲ τοῦ γεφαροῦ τούτου καὶ
πρώτου τῆς δρθοδόξιας θρόνου ἐλάχιθης ἵνα συνεχίσῃς τὰς μεγάλας καὶ
ἐνδόξους παραδόσεις τῶν ἀθανάτων προκατόχων Σου, ἰδίως δὲ αὐτῶν
δοσὶ τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως κατηγλωττισμένοι καὶ ζήλῳ ἐνθέω ὑπὲρ τῆς
Ἐκκλησίας διακαΐδυνεις, συνέσεως δὲ καὶ πείρας διοικητικῆς πλου-
τοῦντες, κατώρθωσαν νικηφόρως μὲν νὰ παλαίσωσι κατὰ τῶν καιρικῶν
περιστάσεων καὶ γαλεποτήτων, μεγάλα δ' ἀγαθὰ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας

καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος νὰ δράσωσιν ἐν καιροῖς οὕτε διλγώτερον δυσχερέσιν, οὕτε δλ̄ γάτερον χαλεποῖς. Μεγάλη ἀληθῶς ή ἐπὶ Σὲ δόξα τοῦ Κυρίου καὶ μέγα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ τὸ θαυμαστόν. »Ἐμεγάλινε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετὰ Σοῦ, δεἰξια Κυρίου ἐποίησε Σε δύναμιν, δεξιὰ Κυρίου ὑψώσε Σε (ψαλ. 144).»

Αλλὰ διατί ἄρα γε, Παναγιώτατε καὶ θεότατε Δέσποτα, Κύριος δι Θεδς οὕτω περιφανῶς ἐποίησε τὸ ἔλεος αὐτοῦ μετὰ Σοῦ; διατί ἐν τοῖς παροῦσι κριτίμοις καὶ δυσχερέσι καιροῖς πρὸς Σὲ θεόθεν ὅδηγγήθη ἡ ψῆφος τῶν ἐν Χριστῷ ἀγίων Σου ἀδελφῶν; διατί Σὲ ἐκ πάντων τῶν ἀδελφῶν Σου ἔξελεξατο δι Θεδς καὶ ἀνύψωσεν εἰς τὸ ὑπατον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ ἀξίωμα, τὴν ὑψίστην παρασχών Σοι οὕτω τιμῆς τοῦ ἐν τοῖς πρώτοις ἀγωνίζεσθαι ὑπέρ αὐτῆς καὶ τοῦ δρθεδόξου λαοῦ; Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας ἀπαντῷ αὐτὸς δι τῆς Ἐκκλησίας δομήντωρ. διὰ στόματος τοῦ ἡγαπημένου αὐτοῦ μαθητοῦ λέγων: «Οἶδα τὰ ἔργα σου καὶ τὸν κόπον σου καὶ τὴν ὑπομονήν σου. . . καὶ διὰ τὸ ὄνομά μου κεχοπίλακας καὶ οὐ κέχμηκας (Ἄποκ. 2, 2 – 3)». Ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐδεὶς ἀξιοῦσται τῆς ὑψίστης τιμῆς τοῦ ἐν τῇ πρώτῃ τάξει ἀγωνίζεσθαι, ἐὰν μὴ προηγουμένως διὰ μαρκῆς δοκιμασίας ἀποδειχθῇ ἀξίος τῆς τιμῆς ταύτης. Τὸν ἀκάνθινον στέφανον τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγώνων οὐδεὶς ἀξιοῦσται νὰ λάθῃ, ἐὰν μὴ πρότερον ἄρη τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, ἐὰν μὴ ἀποδειχθῇ πρότερον ἡ πίστις, ἡ καρτερία αὐτοῦ καὶ ἡ ὑπομονή.

Τοιούτον δόκιμον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ ἐγράτην, τοιούτον ἀγρυπνὸν τῆς τιλμαρφοῦς παρακαταθήκης τῆς πίστεως φύλακα, τοιούτον ἀκάματον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ λειτουργὸν, μετὰ καρτερίας κεκοτικαότα ὑπὲρ τοῦ δικαιούτα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀγαθοεργῶς δράσαντα ὑπὲρ τοῦ δρθοδόξου λαοῦ καὶ μηδέποτε ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος κεκυρώτα, Σὲ ἔγνωρίσε, Παναγιώτατε Πατριάρχα, ἡ γεραρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἱεραρχία, Σὲ ἔγνωρίσε τὸ δρθόδοξον πλήρωμα, Σὲ ἔγνωρίσεν διλαδὸς τῶν ἐπαρχιῶν, ἃς μέχρι τοῦδε ὡς ἀληθῆς τοῦ Χριστοῦ μαθητῆς ἐποίμανας, Σὲ ἔγνωρίσεν διάποτε ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ θεοσόφως προνοῶν ἀγωνοθέτης Χριστός. Οἶδε τὰ ἔργα Σου τὰ ἐν Ἀλευθερουπόλει, ἃς διεσέβης λαδὸς ἔτι καὶ νῦν μετὰ θυμυασιοῦ καὶ συγκινήσεως ἀλαριμυνήσκεται τῆς ἐν αὐτῇ θεοφιλοῦς ποιμαντορίας Σου, οἵδε τὰ ἔργα Σου τὰ ἐν Φιλιππουπόλει καὶ τοὺς ὑπὲρ τοῦ ἀγίου αὐτοῦ δινόματος ἐνδόξους ἀγῶνας Σου· ἐν λύπαις, ἐν στενοχωρίαις καὶ διωγμοῖς, ἐν κινδύνοις καὶ πειρασμοῖς, ἐν στερήσεις καὶ κακουχίαις περισσοτέραις εἰργάσθης ἐν Φιλιππουπόλει ἀνενόδωτας καὶ ἀκαταπονήτω, μετὰ καρτερίας καὶ ὑπομονῆς ἐπιτελῶν τὰ ὑψηλὰ Σου καθήκοντα, πολλὰ ὑπὲρ τῆς ἐν Χριστῷ προκοπῆς τοῦ ποιμάνου Σου ἐνεργῶν καὶ τὴν διθόδοξον ποιμάνην Σου ἐν τῇ φοιβερῷ ἔκείνην τρικυμίᾳ ὡς ἡ ὄρης τὰ νεοσσία ἔσωτῆς περισυλλέγων καὶ συγκρατῶν. Οἶδε τὰ ἔργα Σου τὰ ἐν Ἀδριανούπολει, ἔνθα ἀνεξίτηλα κατέλιπες τῆς χριστομιμήτου ποιμαντορίας Σου τὰ ἔγνη. Οἶδε τὰ ἔργα Σου τὰ ἐν Πελαγωνείᾳ, ἣν μέχρις χθὲς καὶ πρώην οὕτῳ θεοφιλῶς ἐποίμανας, οἵδε τὸν κόπον Σου καὶ τὴν ὑπομονὴν Σου, οἵδεν δτὶ διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ κεκοπίακας καὶ οὐ κέκυρκας, καὶ διὰ τοῦτο εἰς ὑψηλοτέρους καὶ δυσχερεστέρους ὕψωσε Σε ἀγῶνας, καὶ διὰ τοῦτο τὸν βαρὺν καὶ δυσβάστακτον τῶν ὑψίστων ἀγῶνων Σοὶ ἐνεπιστεύθη στέφανον. Ἰδοὺ διατί Κύριος δὲ Θεὸς ἐμεγάλυνε τοῦ ποιηταί μετά Σου, ἵδού διατί ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου ἐποίησε Σε δύναμιν, ἡ δεξιὰ Κυρίου ὕψωσε Σε. Ἰδού διατί κληρὸς ὅμοιος καὶ λαδὸς διμοθύμως ἐπεκρότησαν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ Σου, διότι πάντες ἐδραΐαν ἔχουσι πεποίθησιν δτὶ ἐπὶ τοῦ δικαιουμενικοῦ θρόνου θὲ Σὲ ἴδωσι συνεχίζοντα τοὺς ἀγαθοὺς ὑπὲρ τῆς εὐκλείας καὶ δόξης τῆς Ἐκκλησίας καὶ θεοφιλεῖς ἀγῶνας Σου, θὲ Σὲ ἴδωσι πραγματοῦντα τοὺς ἱεροὺς καὶ εὐσεβεῖς αὐτῶν πόθους, διὲ ἐνδελεχοῦς καὶ εὐσυνειδήτου ἐργασίας διορθοῦντα τὰ μὴ τυχὸν καλῶς κείμενα, ἀνυψοῦντα τὸ γόνητρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ καθιστάντα αὐτὴν ἐν παντὶ καὶ παρὰ πᾶσι σεβαστήν. Πολλὰ ἀπαιτεῖ παρὰ Σοῦ τὸ δρθόδοξον πλήρωμα, διότι γινώσκει δτὶ διπλούσιος ἐν ἐλέσει Θεὸς πολλὰ Σοὶ ἐνεπιστεύθη τάλαντα.

Καὶ ἦδη, Παναγιώτατε καὶ Θειότατε Δέσποτο, θές γενναῖως καὶ ἀποφασιστικῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τὸ πηδάλιον καὶ ὡς δόξιμος καὶ πεπειραμένος κυθερήτης καὶ ναύληρος δδῆγει σοφῶς καὶ νοημόνως τὸ τῆς Ἐκκλησίας θεοκυβέρνητον σκάφος ὑπὸ προστάτην καὶ δδηγὸν αἰτῶν τὸν Χριστόν. Αἱ ἀνάγκαι τῆς Ἐκκλησίας εἰσὶ μεγάλαι, οἱ δὲ καιροὶ ἔκτακτως δυσχερεῖς, ἀλλὰ τὰς μὲν ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας κάλλιον παντὸς ἀλλου ἡ Σὴ γινώσκει βαθύφρων Παναγιότης, τὸ δὲ χαλεπὸν τῶν καιρῶν δὲν εἶναι ἀτύνηθές τι διὰ στρατιώτην τῆς Ἐκκλησίας, ἵς τὸ κύριον χρακτηριστικὸν ἐν τῷ κόσμῳ τυγχάνει ὅτι εἶναι στρατευ-

μένην καὶ δότις ἐν τῇ στρατείᾳ ταύτη ἔδρεψε τὰς ἐνδόξους δάρφας, αἴτι-
νες καταστέφουσι σύμερον τὸ ιερὸν αὐτοῦ μέτωπον. Μή διστάσῃς, μηδὲ
φοβηθῆς· ἔχεις μετὰ Σου τὴν θείαν ἀρωγὴν καὶ ἀντίληψιν τοῦ ἐν τῇ
Ἐκκλησίᾳ ἐνοικοῦντος Ἀγίου Πνεύματος, ὃπερ ἐνισχύει πᾶσαν ἀγα-
θηνὸν θέλησιν καὶ ἐπιρρωνύει πᾶσαν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας σωτηρίου
βουλήν. "Ἐχεις τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ τὴν ἔξω παιδείαν καὶ
μάθησιν, ἡτοις ἀδεστός ἔστι λύγνος τοῖς ποσὶ Σου καὶ φῶς φρε-
σφόρον ταῖς τρίσιοις Σου. "Ἐχεις τὴν πολύτιμον καὶ πρὸς πάντα
ὑρέχουμον ποιμαντορικὴν πείραν καὶ σύνεσιν, ἵνα προσεπόρισέ Σοι εἰκο-
πενταετής· καρπορόδος ἀρχιερατείᾳ. "Ἐχεις τὴν πολύτιμον συνα-
ρωγὴν καὶ συνεργασίαν τῶν περὶ Σὲ Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν, ὃν
ἡ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν δεδοκιμασμένη ἀγάπη καὶ ἐγνωσμένη ἀρο-
σίσωσις, ἡ περιφτισμένη πεῖρα καὶ ἀκριβῆς γνῶσις τῶν πραγμάτων με-
γίστην δύναται νὰ Σὸν παράσκην συμβολὴν εἰς τὴν καλὴν τῶν ἑκάστο-
τε ζητημάτων διεξαγωγὴν καὶ διερρύθμισιν. "Ὕπὸ τοιούτων γεραρῶν
καὶ πεπνυμένων συνεργατῶν, ζηλούντων εἰλικρινῶν; τὴν δόξαν καὶ εὐ-
χειαν τῆς Ἐκκλησίας, περιστοιχούμενος, ἀπροσκόπτως θελεῖς δυνηθῆ
νὰ ἐπιτελέσῃς τὰς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀγαθὰς καὶ σωτηρίους βουλάς
Σου. "Ἐχεις τὴν πολύτιμον σύμπραξιν τῶν μεγατίμων λογάδων τοῦ ἡ-
μετέρου Γένους, ιδίᾳ δὲ τὰν ἀπαρτιζόντων τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον
διαπρεπῶν καὶ μεγατίμων ἀνδρῶν. "Ἐχεις τὴν ὑψηλὴν εἰδμένειαν τῆς
Σεβ. χιερενήσεως τοῦ φιλολάζου ἡμῶν ἀνακτος Σουλτάν Α'βδούλ Χαμίτ
χάν, δότις καλλίον παντὸς ἄλλου οἵδε τιμῆν τὴν πίστιν, τὴν εἰλικρί-
νειαν καὶ τὴν ἀρετήν. "Επειδὴ δὲ ἡ θεοφρούρητος πατριαρχεία Σου
ἔσται κατὰ τὴν κοινὴν πάντων ἐλπίδα καὶ πεποίθησιν πατριαρχεία
εἰρήνης καὶ συνοιαλλαγῆς, πατριαρχεία ἐργασίας καὶ κοινωφελοῦς δρά-
σεως, ἀναιμιλέκτως ἔσει; τὴν διμέριστον ἀγάπην καὶ τὸν ἀσόλον καὶ εἰ-
λικρινῆ σεβασμὸν σύμπαντος τοῦ δρθιδόξου λαοῦ Σου. Κύριος δὲ Θεός
κατευθύνοι τὰ διειδήρατά Σου εἰς πᾶν τοῦ γονὸν ἀγαθόν.

Εἰς τὸ τέλος ἐψέλαν: Τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα ἡμῶν, τοῦ πατριάρχου εὐλογούντος, ἀπὸ τοῦ βημάτος δὲ τὸ Διεύκλων τοῦ ἁγίου Δεσπότου ἡμῶν, καὶ εὐτῷς ἔληξεν ἡ τελετὴ, μεθ' ἣν ὑπὸ Α.Θ.Π. ἀνελθοῦσα εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐδέξατο τὰ συγχαροτήτια πάντων.

πατρός εἰς Ἐδερίαν, ὅπου ἐπὶ τριετίαν δινεπιληπτού τὰς θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν τῷ κλεινῷ τοῦ Μονάχου πανεπιστημίῳ, ἐν φέδιδασκεν ὁ πολὺς καὶ σοφὸς Δοιλίγγερος. Ἐπανακάμψας ἐγένετο ἀρχιδιάκονος καὶ εἶτα πρωτοσύγγελος τοῦ μακαρίου Ἀρτης γένετο τότε, εἶτα δὲ Ἀμαδείας Σωφρονίου, κατόπιν δὲ ἐγένετο τῷ 1868 ἐπίσκοπος Ἐλευθερουπόλεως, ἐπίσκοπης τότε τῆς μητροπόλεως Δράμας, ἵνα τοσοῦτον εὑδοκίγειρας ἐπὶ τετραετίαν ἐποίμανεν, ὥστε ὅτε τῷ 1872 ἐχήρευεν δὲν ἡ μητρόπολις Φιλιππουπόλεως, ἡ καιριωτάτη καὶ ἀκροσθαλεστάτη ἔνεκα τῶν τότε καιρικῶν περιστάσεων τῶν μητροπόλεων τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου, ἐπὶ τὸν Νεόφυτον ἐπεδεν δὲν ἡ ἐκλογὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐν Φιλιππούπόλει ποιμαντογία τοῦ Νεοφύτου, ἥν τὰ ἐκ-
κλησιαστικὰ χρονικὰ τῆς μητροπόλεως ἐκείνης ἔχουσιν ἀναγρά-
ψει ἐν ταῖς λαμπροτάταις αὐτῶν δελῖσι, κατέδειξεν ὅτι κρείττων
ἐκλογὴ ἀδύνατον ἥν νὰ γείνῃ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Τι ἐπράξεν
ἐν Φιλιππούπόλει ὁ Νεόφυτος, ποίας προσπαθείας κατέβαλε
πρός τε ἄμυναν κατὰ τῶν ισχυρῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ
πρός ἀνόρθωσιν τοῦ θάρρους καὶ τῶν ἐλπίδων τῶν πνευματικῶν
αὐτοῦ τέκνων, τίνι τρόπῳ κατώρθωσε νὰ πλεκτρίσῃ πάσας τὰς
καρδίας, νὰ ἐμφυσήσῃ πνεῦμα ζωῆς καὶ προόδου εἰς τὴν κατα-
πεπονημένην ἐκεῖ ἐλληνικὴν ὁρθοδοξίαν, νὰ ἐμπνεύσῃ σεβασμὸν
καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀδιαλλάκτους αὐτῆς τε καὶ αὐτοῦ πολεμίους,
πῶς τὴν μητρόπολιν αὐτοῦ μετέβαλεν εἰς στρατόπεδον χριστια-
νικῆς καὶ ἑθνικῆς παιδείας, εἰς ὃ προσήρχοντο τὸν ὑλικὸν αὐ-
τῶν ἄρτον προσπορίζουμενοι ἐκ τοῦ κενοῦ βαλαντίου τοῦ πένν-
τος ἰεράρχου, ὅπερ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπληρούτο διὰ τῆς
πτελῆς τραχίς τινὸς ἢ μανδύου, πάντες οἱ πέννετες καὶ ἀπό-
κληδοι μαθηταὶ τῶν πέριξ, πῶς ἡ ἀληθὴς χριστιανὸς καὶ ἀνεξί-
κακος ἰεράρχης ἔδωξεν ἀπὸ βεβαίου κινδύνου αὐτὸς εἰς κίνδυ-
νον ἐκτιθέμενος τοὺς εἰς αὐτὸν προσδικεύοντας δεινοτάτους αὐ-
τοῦ ἀντιπάλους, πῶς τῇ συναντέσθε τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀρχῶν
ἔδωξε κατὰ δεινοτάτας περιστάσεις ἀπὸ βεβαίας καταστροφῆς τὴν
πόλιν τοῦ Φιλιπποῦ, πῶς κατόπιν ἐφειλκύσατο τὴν εὔνοιαν καὶ
τὴν φιλίαν τῶν μελῶν πάντων τῆς διεθνοῦς εὐρωπαϊκῆς ἐπιτρο-
πῆς, ὅπερ ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς τὸν πρῶτον αὐτῶν σύμβολον,
καὶ ἴδιᾳ τοῦ Οὐδόλφου, τοῦ Κουτουζλῆ, τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκενο-
μικῶν τῆς Αὐστρίας Κάλλαδη, πάντα ταῦτα ἀποτελοῦσι μακρὰν
καὶ ἔνδοξον ιστορίαν, ἥν ἐν ὀλίγαις γραμμαῖς ἀδυνατοῦμεν βε-
βαιώς νὰ περιλάβωμεν.

Η εὐκλεής αὕτη ποιμαντορία ἔξηρεν ἐν τῷ πνεύματι πάντων τῶν ὅρθιοδόξων τὸν ιεράρχην Νεόφυτον, οὗτῳ δὲ κατὰ τὴν ἐκλογικὴν συνέλευσιν τοῦ 1878 ὁ Φιλιππουπόλεως ἐτίθετο ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ὑποψήφιων ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτῆς αὐθορμήτως, ἀνευ προστατῶν, ἀνευ φίλων, ἀγνωστος προσωπικῶς ἐνταῦθα, ἐξ ἀπλοῦ θαυμασμοῦ καὶ εὐλαβείας πρὸς τοὺς μεγάλους αὐτοῦ ἀγῶνας, τῇ δὲ 4 ὁκτωβρίου 1878 ἡ ἐκλογικὴ συνέλευσις, συγκειμένη ἐξ 69 μελῶν ἐκλεκτούς τοῦ ἔθνους συνυποψήφιους ἀνεδείκυνεν ἐν πρώτῃ ψηφοφορίᾳ τὸν γνωστὸν καὶ πλειστους ὅσους προσωπικοὺς φίλους ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔχοντα Θεσσαλονίκης Ἰωακεῖμ διὰ ψήφων 60 καὶ τὸν ἄγνωστον προσωπικῶς, ἐπιφανῆ δὲ διὰ τῶν ἕργων μόνον γενόμενον, Φιλιππουπόλεως Νεόφυτον διὰ ψήφων 44.

Καὶ τότε μὲν ὁ κλῆρος ἐξέλεγε τὸν Θεσσαλονίκης Ἰωακεῖμ, ὁ δὲ Νεόφυτος ἐξικολούθησε ποιητῶν τὴν ἐπαρχίαν Φιλιππουπόλεως μέχρι τοῦ 1880, ὅτε, δεομένης τῆς μητροπόλεως Ἀδριανούπολεως δεξιοῦ οἰακοστρόφου, δυναμένου ν' ἀνορθώσῃ αὐτὴν τε καὶ τὴν ἐπαρχίαν, μετετέθη εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην, φανεῖς καὶ ἐν αὐτῇ παλινορθωτής καὶ εὐεγγέτης. Μετὰ ὑπερόπενταετῆ δὲ ποιμαντορίαν καταβληθεὶς ὑπέβαλε κανονικὴν παραίτησιν τῇ Ἐκκλησίᾳ· καίτοι δὲ αὕτη ἐπέμενεν ἀγονούμενην νὰ δεχθῇ τὴν παραίτησιν αὐτοῦ, τοῦ τότε πατριαρχεύοντος Ἰωακείμ τοῦ Δ' τηλεγραφοῦντος αὐτῷ ὅτι «οὐδέποτε θ' ἀποδεχθῇ τὴν παραίτησίν του ἐν τόδῳ κοριζίμῳ ἔθνικῇ περιστάσει, διότι οὐδένα ἔβλεπεν ἀντάξιον αὐτοῦ ἀντικαταστάτην καὶ πρόμαχον ἔθαμιλλον τῶν ἔθνικῶν συμφερόντων», ὁ Νεόφυτος, ἀπόδυτον αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην ἀναπαύλας τινος, διέμεινεν ἐφησυχάζων ἐπὶ ἐν περίπου ἔτος ἐν Ἀγίῳ Όρει, ὅθεν ἡ Ἐκκλησία ἐκάλεσεν αὐτὸν κατὰ μάρτιον τοῦ 1887 εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Πελαγωνειας, ἥν ἐποίησε κατὰ δυσχερεστάτας περιστάσεις μέχρις ἐσχάτων, ὅτε μετετέθη εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Νικοπόλεως.

‘Ο τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ εἰς τὸν θρόνον τῶν Χρυσοστόμων καὶ τῶν Φωτίων, τῶν Γενναδίων καὶ τῶν Ἱερεμιᾶν, Κυρίλλων τῶν Λουκάρεων καὶ τῶν Σαμουῆλ, τῶν Γρηγορίων καὶ Κυρίλλων τῶν ΣΤ’, Κωνσταντίων τῶν ἀπὸ Σιναίου καὶ Γερμανῶν τῶν Δ’ ἀνελθόντων Νεόφυτος Ή’ ὁ ἀπὸ Νικοπόλεως, ὁ οὕτως εὐκαίρως καὶ οὕτως ἐπίτυχως κληθεὶς ὑπὸ τῆς ψήφου κλήρου καὶ λαοῦ εἰς τὴν ἐν τοῖς κοιδιμωτάτοις τούτοις καιροῖς διακυβέρνησιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἑκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν πνευματικὴν χειραγωγίαν τοῦ Γένους, ἐγεννήθη τῷ 1835 ἐν Ροδολείβει, ὥραιά τῆς βορειοανατολικῆς Μακεδονίας κωμόπολει, δικτάρωσον ἀπὸ Σερρῶν ἀπεχούσῃ, ἐκ πατοῦς ἱερέως, Παπᾶ Κωνσταντίνου, παρ’ οὐ καὶ τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς καὶ εὐθεοτείας λαβών, ἐκ παιδῶν ἀφωσίωσεν ἑαυτὸν τῇ Ἑκκλησίᾳ. ἐν τῇ ἱστορικῇ μονῇ τῆς Εικοσιφοινίσδης τὸ μοναχικὸν σχῆμα περιβληθεὶς, ἐν αὐτῇ δὲ καὶ τὰ πρῶτα ἐγκύκλια μαθημάτα διακούσας.

Ίωακειμ κατ' ἀρχὰς καλούμενος, κατὰ τὴν κουράν δὲ αὐτοῦ Νεόφυτος ὄνομασθείς, διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ περὶ τὰ μαθήματα ἐπιμέλειαν ἐκδίθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, προσδιψθέντος ὡς ιερατικῶς προϊσταμένου ἐν Τζιβαλίῳ, εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ειδῆχθν εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴν σχολὴν, ἐνθα φύσει πρὸς μάθησιν ὄργων καὶ ὑπὸ πολλῆς πεπροικισμένος εὐφύιας, ἐπεστάσατο τὴν ἀγάπτην τῶν καθηγητῶν αὐτοῦ, ἐξέχως δὲ τοῦ ἀειμνῆστον καὶ πολυμαθοῦς Ἡλίᾳ τοῦ Τανταλίδου.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν, τῶν ἐν Χάλκῃ θεολογικῶν αὐτοῦ σπουδῶν, ἀνωτέρας ἐφίεμενος παιδεύσεως, ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ